

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 27 stycznia 2017 r., sygn. akt VIII Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża ubezpieczonego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w P., VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację B. C. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 13 czerwca 2016 r., którym – odwołując się do orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i opinii biegłych lekarzy specjalistów w zakresie neurologii, ortopedii, psychiatrii i kolejnych z zakresu neurologii, ortopedii i neurochirurgii - oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, II Oddział w P. z dnia 28 maja 2014 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 3 marca 2014 r.

Sąd drugiej instancji, na podstawie tych dowodów oraz po ich uzupełnieniu opinią biegłych sądowych, którzy odnieśli się także do dodatkowej dokumentacji

medycznej, ustalił, że po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, tj. po dniu 2 marca 2014 r. ubezpieczony nie był niezdolny do pracy w stopniu kwalifikującym go do świadczenia rehabilitacyjnego (art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 159).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia art. 382 w związku z art. 5 k.p.c. i w związku z art. 290 § 1 k.p.c. ze względu na niedouczenie go o prawie złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii właściwego instytutu naukowego oraz niezasięgnięcie takiej opinii. Skarżący zarzucił Sądowi drugiej instancji wydanie wyroku na podstawie opinii biegłych błędnych, gdyż niezgodnych z opinią prof. dr hab. R. J.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, „że w niniejszej sprawie konieczne jest rozważenie przez Wysoki Sąd kwestii:

1) czy w świetle dyspozycji przepisów art. 290 k.p.c. oraz w świetle art. 18 ust 1 przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. DzU. z 2014 poz. 159) można przyjąć jako dowód w sprawie opinie biegłych, które są sprzeczne z opinią profesora J. mimo, że osoba ta ma stopień naukowy wyższy od wydających opinie biegłych oraz mimo stwierdzenia faktu, że osoba, która ma niedowład lewej reki i wrodzona chorobę Scheuermana oraz dodatkowo schorzenia współistniejące może być zdolna do pracy skoro jej stan zdrowia wbrew opiniom biegłych nadal się pogarsza, oraz czy sąd w obliczu tak zaawansowanych chorób i sprzeczności opinii winien wystąpić o opinie do instytutu naukowego lub naukowo badawczego celem wydania opinii czy odwołujący jest nadal chory i czy jego stan rokuje odzyskanie sprawności fizycznej,

2) czy mimo różnych opinii lekarskich sąd mógł stwierdzić, że wszystkie okoliczności w sprawie zostały wyjaśnione i wydać wyrok oddalający apelację”.

Organ rentowy wniósł o odrzucenie skargi, nieprzyjęcie jej do rozpoznania lub – w razie przyjęcia – oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący sformułował wniosek oparty na przyczynie kasacyjnej ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w związku z czym należy zwrócić uwagę, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli naruszenie prawa jawi się w sposób oczywisty, widoczny *prima facie*, a z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, iż wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i podniesiona podstawa kasacyjna uzasadnia uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Żadna z tych okoliczności nie wynika z uzasadnienia przyczyn kasacyjnych zbudowanego na krytyce oceny dowodów oraz dokonanych w sprawie ustaleń. Należy zresztą zwrócić uwagę, że powoływanie się przez stronę na stwierdzenia i wnioski zawarte w dołączonej przez nią ekspertyzie pozasądowej jest częścią argumentacji faktycznej, której nieuwzględnienie przez Sąd drugiej instancji nie może być kwestionowane przez Sądem Najwyższym (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.) bez obciążania skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 k.p.c.).